

Delia Ion

L A N Ț U L
M O Ș T E N I T

București, 2024

Coperta: *Delia Ion, Sânziana Ion*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ION, DELIA

Lanțul moștenit / Delia Ion. - București : Bifrost, 2024

ISBN 978-630-6514-30-4

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.
Copyright © 2024

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

*Copilei mele dragi, Sânziana,
o fărâmbă din mintea și inima unei mame neobișnuite*

Iubita mea Sânziana,

Această carte este un alt mod de a-ți povesti despre mine și despre noi. Orice întrebări vei avea legate de neobișnuita ta mamă și neobișnuitele ei alegeri își vor găsi dezlegările direct la sursă, oricând vei vrea să mă întrebi, dar pentru că sunt în mod iremediabil și poetă, am strâns în paginile acestea o parte din acele răspunsuri în forme melodioase, diafane, care să-ți satisfacă măcar simțul estetic, dacă nu și curiozitatea ori mâhnirea.

Ai să vezi că unele dintre poezii sunt marcate cu două simboluri, două simboluri foarte dragi mie, o inimă și un soare (♥☀). Acelea au fost scrise anume pentru tine, inspirate de tine... Celelalte vin doar să completeze tabloul meu sau tabloul situației noastre....

Deși nu poți surprinde pe de-a-ntregul o ființă umană și experiența ei nici măcar în mii de poezii (și eu mai am multe din care să-mi extragi un parțial portret, dacă vrei) și cu atât mai puțin în câteva pagini de carte, ca aici, nu pot să nu mă pictez, să nu ne pictez și să nu pictez portrete de viață și de spirit și în felul acesta, versuit.

Poeziile consemnate aici m-au săltat de fiecare dată din întunecimi groase și trag nădejde că și pe tine te vor alina în clipele cu lacrimi. Și pe tine, și pe orice copil mare sau mic rănit cândva de oamenii din jurul lui. Cu toții purtăm în noi cicatrici de la ghearele trecutului, iar un strop de mângâiere, un

strop de alifie-poezie picurată pe hârtie, scursă-apoi peste-orice rană, ne e leac și ne e hrană.

Vezi? Până și într-o scrisoare obișnuită se strecoară câte o rimă. E drept, e o scrisoare despre poezii, poate nu e chiar așa de nelalocul lui acest obicei... Dar când îmi amintesc că am mers odată prin munții Baiului vreo 10 ore și o bună parte din ele mi le-am petrecut vorbind numai în rime, îmi dau seama că versul e ceva inextirpabil din mine. Și ce încerc, frumoasa mea, e să-mi fac din întreaga viață o poezie, de care să ne bucurăm amândouă, împreună cu toți cei care ne trec pragul privirii.

Cu infinită iubire și recunoștință, îți mulțumesc pentru tot ce ai adus în viața mea, pentru toate versurile pe care mi le-ai trezit în inimă și pentru simpla ta existență. Cu toții suntem mai bogați de când ai apărut și o să continuăm să ne îmbogățim privindu-te trăind.

Închei urându-ți ție enormă bogăție de răs și bucurie!

Te iubesc ♥☀,

Mama

PS: Ai văzut? Pe coperta din spate a cărții am pus portretul meu făcut de mânuțele tale iubite când aveai doar 7 ani.

Pruncul care-aduce-aminte ♥☀

Păstrezi în tine
Toate străbaterile mele-alpine.
Mi-oi fi crescut cu amintiri,
Din cele ce ridică firi,
F'indcă emană din ființa ta
(Desprins e trupul meu de ea,
Dar nu de treptele-ți înalte)
Trăiri din locuri alte,
Pe unde-am perindat
Și câte-un strop de inimă-am lăsat.
Ori poate văd eu, când privesc
Fiitul tău firesc,
Toată splendoarea ce-am trăit-o pân' la tine,
De parcă plămădită-ai fi din bine.
Și chiar ești,
Că vii de unde toarce sufletul povești.

(octombrie 2016)

Imagine surprinsă de Hubble când dormea

Atârnă-n brad un glob pictat,
Cu flori căzute de prin ceruri,
Cu prunci divini în multe feluri,
Din unic, sfânt, nescris aluat.

Atârnă-n brad planeta-azură,
În constelații conifere,
Și, suspendați așa de ere,
Înveselim Ființa pură:

Tot noi, adică, ante-tină.
Ne decorăm, în trupuri, firea
Și cu-ntuneric, ca privirea
Să se desfete de lumină.

Atârnă-n cosmos globuri vii,
Împodobirea nu se-oprește,
Din colb celest continuu crește
Plămadă nouă de copii.

(25 decembrie 2016)

Alege, armă sau unealtă?

Părintele:

Dacă-ntr-o mână strâng ciocanul
Și-n alta un piron,
Să mă-nființez pot pe un tron
Tăindu-ți sec elanul
Și priponindu-ți mâna
Pe crucea minții-mi ce-a decis
Că-i mult mai sânge cel din vâna
Ce nu visează vis.

Copilul:

Și cine sunt eu, totuși, să bat cui
În palmă sau picior?
Nu-mi vine să omor
Visarea nimănui.
Mai bine un perete fie-i casă,
S-atârni de el culori,
Să-ncante ori de câte ori
Privirilor se lasă.

(12 aprilie 2017)

Cea mai bună mână de lucru

E-atât de profitabil să externalizezi:
Scad costurile și-astfel câștigul va dospî.
Oricât te-ai zbate, însă, iubire s-accesezi
De-oriunde din afară, în van te vei sili,

Căci inima vrăjită de om capricios
Se sparge-n orice ace găsește, imediat.
Mai bine în adâncu-mi să caut, chiar în Os,
Mai marea, neclintita Iubire din Substrat.

(originalul în engleză, 14 august 2017)

Autodefiniție

Delia e stropii, norul,
însuși soarele de după.
E asfaltul, e piciorul
pe care pășești. E lupă
de privit către subcuantă.
E-nsetata, e calicul.
Are sens, e și-aberantă,
F'indcă e atotnimicul.
Universul în mișcare.
E autodepășirea.
Om pe munte și în zare.
Între ere întâlnirea.
E sălbatică ființă,
praf din stea domesticită:
Este TOT... și neputință
nu-i în cea nemărginită!

(aprilie 2011 și martie 2018)

Călătorie spre Centrul pământului

Jignită e a mea grădinăreasă
Atât de mult de spectru-mi de culori,
Încât într-o adâncă,-ntunecoasă
Și aspră închisoare fără flori
M-a pus, iar viața mea în consecință
O searbădă paloare-a căpătat,
În care disperată ne-voință
De sunet și de rimă-am cultivat.

Să-mping oare-napoi spre suprafață
Cu forță sfidătoare și să fac
Vizibilă și limpede-a mea față,
S-arăt că libertatea-mi n-are leac?
Sau poate prin manta, până-n nucleul
Pământului să-ncep să mă scufund
Și-apoi cu Necreatul, însumi Eul,
S-ajung în aliaj total, fecund?

Pe mâna ce-a sădit a mea-ntrupare
Încep acum s-o binecuvânteț
Și-apoi într-o egală-mbrățișare
Iau pumnu-i de dispreț adânc, obez,
Fiindcă-a fost chiar însăși sfârâmarea,
Această grea strivire-a cine-am fost
Cea care mi-a schimbat amară starea
În logosuri-podoabă și în rost.

Cobor, atunci, prin scoarță și prin centru,
Când viscolul în juru-mi s-a pornit...
Lăstarii-mi vor ieși de dinăuntru
Pe câmpuri sub un soare la zenit.
Nu, nicio răzbunare n-o să poată
Întregă să mă fac iar la loc,
Fiindcă libertatea se arată
În mâini unde doar dragoste convoc.

(originalul în engleză, 3 martie 2018)

CUPRINS

Iubita mea Sânziana / 7

- Pruncul care-aduce-aminte ♥☀ / 9
- Imagine surprinsă de Hubble când dormea / 10
- Alege, armă sau unealtă? / 11
- Cea mai bună mână de lucru / 12
- Autodefiniție / 13
- Călătorie spre Centrul pământului / 14
- Copilul care rupe lanțul, dar unește / 16
- Războiul stelelor interne / 17
- Fragment din prima scrisoare către copila mea ♥☀ / 19
- A fugi de neacasă / 21
- Mama și copilul ♥☀ / 22
- Uneori ♥☀ / 23
- Aceasta fie scrisoarea de intenție / 24
- Întrebarea-ți șoptește răspunsul / 27
- Gaura neagră / 28
- Dezmoștenire ♥☀ / 30
- Motivații cu frecvențe joase / 31
- Darul deghizat / 32
- Eliberare / 33
- Când vorba n-are fond / 34
- Câștigul din durere / 35
- Cercuri concentrice ♥☀ / 36
- Îmbrățișări nevoiașe ♥☀ / 38
- Eu, Gardul / 39

Numele nostru de familie începe cu I, de la Iubire ♥☀ / 40

Copila mea către mine ♥☀ / 44

A greși e necesar / 45

Mama modernă / 46

Periplu iluminator / 47

Scindat, nu singur / 53

Contra-pandemie / 61

Adevăratul TU ♥☀ / 62

Poezia-anevoioasă, dar la modă și aleasă sau Hotărâre ♥☀ / 63

Mama tuturor mamelor ♥☀ / 69

Rugăminte ♥☀ / 82

Iubește-te pe tine însuți / 83

Osmoză / 84

Văd planul fin, pre-omenesc doar cei ce încă nu vorbesc ♥☀ / 85

Binele sădește bine ♥☀ / 87

Sacrificiu = merit? / 88

Introspecție ♥☀ / 90

Urare ♥☀ / 92

Inventar ♥☀ / 93

Locul unde eșuez ♥☀ / 94

Când ți-e sete ♥☀ / 99

Urc, urc, urc ♥☀ / 100

Florii de sânziană ♥☀ / 104

Neputință ♥☀ / 107

Putință ♥☀ / 108

Îndatorire cu răsturnare de situație neașteptată ♥☀ / 110

Ce-nseamnă oare să fii mamă? ♥☀ / 111

Veșnicul copil ♥☀ / 114

